

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ
Гж2. 205/17
27.04.2017. године
Нови Сад

У ИМЕ НАРОДА

Апелациони суд у Новом Саду, као другостепени грађански суд, у већу састављеном од судија овог суда Душице Шалић као председника већа, Верице Бајић и Оливере Пејак Прокеш као чланова већа, у правној ствари тужилаца млт. АА и млт. ББ, које заступа законска заступница мајка ВВ из ..., а коју заступа пуномоћник Драган Дашић, адвокат из Суботице, против туженог ГГ из ..., кога заступа пуномоћник Милка Филиповић Љубић, адвокат из Суботице, ради измене одлуке о висини издржавања, одлучујући по изјављеној жалби туженог против пресуде Основног суда у Суботици П2. 360/2016 од 07.02.2017. године, у нејавној седници већа одржаној дана 27.04.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

Жалба туженог се као неоснована **ОДБИЈА**, па се пресуда Основног суда у Суботици П2. 360/2016 од 07.02.2017. године у ожалбеном усвајајућем делу (став 1, 2 и 4 пресуде) **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Побијаном првостепеном пресудом делимично је усвојен тужбени захтев тужилаца, па је утврђена обавеза туженог да у издржавању малолетног АА плаћа новчани износ у висини од по 8.000,00 динара месечно и то до 20. у месецу за текући месец, на рачун законске заступнице малолетног тужиоца ВВ почев од 13.05.2016. године па док за то постоје законски услови, а на који начин је измењена раније утврђена висина обавезе туженог која је постојала по основу пресуде истог суда бр. П2. 845/10 од 14.07.2010. године. Пресудом је тужбени захтев тужиоца малолетног ББ, а којим је захтевао да се тужени обавезе да у његовом издржавању учествује са новчаним износом од по 7.000,00 динара месечно почев од утужења па до исплате одбијен. Тужени је обавезан да на име трошкова парничног поступка исплати новчани износ од 24.000,000 динара под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде жалбу је изјавио тужени на усвајајући део одлуке и на одлуку о трошковима поступка с предлогом да се побијана пресуда преиначи и захтев тужиоца одбије, односно да се иста укине и спис врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање. Жалба туженог је изјављена из свих жалбених разлога из одредбе чл. 373 ст. 1 ЗПП.

Одговор на жалбу је достављен.

Жалба туженог је дозвољена, благовремена али неоснована.

Према стању у списи и утврђењу првостепене пресуде, а полазећи од датих разлога у истој првостепени суд утврђује да су малолетни тужиоци и то и млт. АА и млт. ББ деца школског узраста с тим што малолетни АА похађа први разред средње школе, а док је малолетни ББ ученик основне школе, те да је за подмиривање основних животних потреба за АА неопходно издвојити новчани износ у висини од 13.000,00 динара месечно док је за потребе ББ потребно издвојити новчани износ у висини од 8.000,00 динара месечно. Тужени као дужник издржавања своје малолетне деце је ранијом одлуком Основног суда био обавезан да у издржавању своје малолетне деце учествује новчаним износом у висини од по 5.000,00 динара. Имајући у виду чињеницу да је дошло до измењених потреба малолетног АА које се огледају у чињеници да је исти сада ученик средње школе за чије похађање је потребно издвојити веће новчане износе него у ранијем периоду то је првостепени суд нашао да су се у односу на малолетног АА стекли услови да се обавеза туженог коригује и иста увећа. Све ово имајући у виду материјалне прилике у којима се налази тужени као дужник издржавања па је нашао да је тужени и могућности да у издржавању свог малолетног сина АА учествује са већим новчаним износом него до сада, односно да је исту у могућности да за његово издржавање издваја новчани износ од по 8.000,00 динара месечно. При доношењу ове одлуке првостепени суд се руководио материјалним прописима предвиђеним пре свега одредбама чл. 164. Породичног закона као и одредбама чл. 160. и 162. истог закона. Приликом доношења своје одлуке у правцу повећања обавезе туженог суд је имао у виду материјалне прилике оба родитеља који су у обавези да учествују у издржавању своје малолетне деце па је тако утврдио да је законска заступница малолетних тужилаца запослена на одређено време са месечним примањем приближно 33.000,00 динара, да остварује поред тога и дечји додатак те да са својом децом живи у кући на којој је сувласник у 5/6 делова, да има месечне издатке за подмиривање основних животних потреба које се односе на трошкове становања, трошкове за коришћење кабловске телевизије, мобилних телефона, фиксног телефона, трошкове грева, у грејној сезони за централно грејање на које се греју у кући у којој живе, као и друге трошкове који се односе на трошкове исхране, одеће, обуће за малолетне тужиоце као и трошкове за редовно похађање школе и с тим у вези трошкова за набавку књига прибора и других неопходних трошкова у вези са редовним похађањем школе, а сем тога има и обавезу да подмири трошкове у вези са одласком малолетног АА код лекара. Тужени је запослен на неодређено време у ДД у ..., остварује зараду приближно до 30.000,00 динара, а од ове зараде је неопходно да обезбеди трошкове исхране као и трошкове становања и то у кући у којој живи а која је власништво његовог оца, а што се односе на плаћање утрошка електричне енергије, трошкове коришћења телефона, интернета, мобилног телефона, набавка грева за грејну сезону, као и набавку одређених лекова које не може да набави преко здравственог осигурања, те трошкова плаћања месечних обавеза за кредит у износу 3.600,00 динара. Код овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је нашао да је тужени у обавези да у издржавању свог млт. сина АА учествује са већим новчаним износом од износа на који је био обавезан по ранијој судској одлуци, с обзиром да су се потребе млт. АА повећале у односу на раније донету одлуку те да је тужени у могућности да у подмиривању истих учествује са новчаним износом од 8.000,00 динара, док се у односу на млт. ББ нису изменили услови који су постојали у време доношења претходне судске одлуке којом је тужени обавезан да у издржавању истог учествује са новчаним износом од 5.000,00 динара, а последица чега је одбијање захтева за повећање обавезе туженог за издржавање млт. ББ. Са свих изнетих разлога првостепени суд је одлучио на начин као у изреци своје пресуде.

Код таквог стања ствари правилном применом материјалног права судио је првостепени суд кад је одлучио на начин као у изреци своје пресуде. Ово са разлога на

које се позива и првостепени суд у својој пресуди а које у свему прихвата и овај суд и на исте упућује у одговору на наводе жалбе уместо овде сувишног понављања. Стога овај суд наводе жалбе туженог није могао прихватити као тачне и основане јер је побијана пресуда донета без битних повреда о којима овај суд води рачуна по службеној дужности у смислу одредбе чл. 386. ст. 3. ЗПП-а у вези са чл. 374. ст. 2. тач. 1. – 3., 5., 7. и 9. ЗПП-а као и на основу потпуно и правилно утврђеног чињеничног стања и правилне примене одредби материјалног права. За своје утврђење првостепени суд је имао довољно доказног материјала у спису које је правилно ценио и своју одлуку ваљано образложио и дао ваљане разлоге које у свему прихвата и овај суд.

Чланом 27. ст. 1. и 2. Конвенције о правима детета („Сл. гласник СРЈ“, бр. 15/90) признато је право сваког детета на животни стандард применом физичком, менталном, духовном, моралном и друштвеном развоју детета с тим што родитељи или друга лица одговорна за децу имају првенствену одговорност да у оквиру својих способности и финансијских могућности обезбеде животне услове за развој детета. Стога имајући у виду одредбу чл. 68. ст. 1. Породичног закона Републике Србије млт. деца парничних странака имају право на издржавање од оба родитеља све под истим условима под којима право на издржавање има сваки други поверилац а све у смислу чл. 160. и 162. Породичног закона Републике Србије. Родитељи имају право и дужност да издржавању своју децу под условима одређеним породичним законом, а чл. 154. овог Закона је предвиђено да млт. дете има право на издржавање од родитеља док се издржавање по правилима одређује у новцу а може се одредити и на други начин, али само ако се поверилац и дужник издржавања о томе споразумеју као што је то предвиђено чл. 161. овог Закона. Ако је пак поверилац издржавања дете, висина издржавања треба да омогући најмање такав ниво животног стандарда за дете какав ужива родитељ који је дужник издржавања а што је предвиђено чл.162. ст.3. Породичног закона.

Приликом утврђивања обавезе туженог као дужника издржавања првостепени суд је имао у виду чињеницу да висина издржавања зависи и од могућности туженог као дужника издржавања а у вези са остваривањем његових прихода, могућности за запослење и стицање зараде, од његове имовине, личних потреба, обавеза да издржава друга лица те од других околности од значаја за одређивање издржавања. Како је током поступка првостепени суд правилно утврдио како потребе малолетних тужилаца као поверилаца издржавања тако и могућности туженог као дужника издржавања, при томе водећи рачуна да се потребе поверилаца издржавања одређују у складу са могућностима туженог као дужника издржавања правилно је првостепени суд нашао да досуђеним новчаним износом ће се подмирити потребе повериоца издржавања, а да се истовремено при том неће угрозити егзистичне потребе туженог као дужника издржавања. Родитељи се не могу ослободити законске обавезе да доприносе издржавању своје малолетне деце па тако и тужени мора доприносити издржавању своје малолетне деце и на штету властитог издржавања, а с чим у вези се наводи жалбе туженог да се досуђеним новчаним износом угрожавају његове основне потребе, које он неће моћи да подмири уколико се утврди већа обавеза од оне која је постојала по ранијој судској одлуци, не могу прихватити као релевантне и основане јер је тужени у обавези да чак и по штету властитог издржавања односно одрицања од неких потреба које нису приоритетне и егзистичне доприноси подмиривању основних потреба своје малолетне деце. Првостепени суд је код утврђивања потреба малолетног АА имао у виду пре свега његову добробит, његово здравствено стање као и стандард његових родитеља као и став средине у којој малолетни тужиоци живе, тако да је нашао да тужени са досуђеним новчаним износом несметано допринети подмиривању већих потреба до којих је дошло на страни малолетног АА, а да при том неће угрозити своју личну егзистенцију, а како то неосновано тврди тужени у жалби.

Приликом доношења своје одлуке првостепени суд је правилно пошао од одредбе члана 164. Породичног закона којом је прописано да се висина издржавања може смањити или повећати ако се промене околности на основу којих је донета претходна судска одлука. Суд је правилно утврдио да су се на страни повериоца односно на страни малолетног АА повећале потребе с обзиром да је исти сада ученик средње школе, да су му с тим у вези порасле потребе за подмиривања обавеза везаних за редовно школовање јер средњу школу похађа у ... па самим тим му је присутна потреба за путовањем и издаци с тим у вези у односу на место сталног пребивалишта а такође је дошло и до повећања потреба на страни овог тужиоца с обзиром на измењено здравствено стање и веће потребе у вези а у вези лечења малолетног АА. Позивања туженог да исти није у могућности да подмирује повећане потребе свог малолетног сина с обзиром на постојање обавезе плаћања кредита правилно првостепени суд није узео у обзир, с обзиром да приоритет у односу на ове издатке туженог се налази на страни подмиривања потреба малолетних тужилаца као поверилаца издржавања, а посебно малолетног АА у односу на кога је повећана обавеза туженог да учествује у његовом издржавању, тако да се позивање туженог на ову обавезу у вези са подмиривањем доспелих рата кредита не може сматрати релевантним и оправданим разлогом које би довело до чињенице да се његова обавеза у односу на издржавање малолетног тужиоца не повећава. Са свих изнетих разлога овај суд налази да се жалбеним наводима туженог није могло удовољити јер је побијаном пресудом правилно одлучено о висини обавезе туженог у односу на малолетног АА за чије издржавање је потребно повећати обавезу туженог како је то правилно нашао и првостепени суд у својој пресуди.

Инсистирање у наводима жалбе туженог да је првостепени суд погрешно утврдио чињенично стање у вези са укупним потребама малолетног тужиоца када је у исте уврстио и потребе за становање у висини од 2.000,00 динара као и потребе за набавку лекова у висини од 1.000,00 динара месечно се не могу сматрати релевантним и априори битним за начин одлучивања у вези са обавезом туженог, којом је исти обавезан да учествује у издржавању свог малолетног сина, а ово без обзира на чињеницу што у укупне потребе малолетног тужиоца ушли и ови износи који нису доказани како то указује жалба туженог, по налазу овог суда потребе малолетног АА су и веће од износа који је утврдио првостепени суд, ово све имајући у виду чињеницу да минимална сума издржавања која је као оријентир предвиђена за утврђивање висине потреба лица којима је неопходно обезбедити издржавање износи приближно 24.000,00 динара месечно, а која висина се утврђује од стране надлежног државног органа па тако имајући у виду ову чињеницу тужени је са досуђеним новчаним износом обавезан да доприноси подмиривању потреба свог малолетног сина а чија висина је правилно одређена од стране првостепеног суда који је при одлучивању имао у виду и ову законску одредбу као релевантан и правилан оријентир у правцу утврђивања обавезе дужника издржавања. Са изнетих разлога ових наводи жалбе туженог се не могу прихватити као релевантни и оправдани.

Следом изнетог, применом чл.390 ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа – судија

Душица Шалић с.р.

зто:

